

CORINNE ERICSON

| solo|n

På Galleri Argo i Stockholm visade jag under maj 2019 en separatutställning med titeln solo|n. Utställningen utgjordes av tre nya verk, med organiska mönsterkompositioner som visuella utgångspunkter i sceniskt präglade skulpturala arbeten. De ackompanjerades av ett fotografisk självporträttsarbete, med bilder från 2005 och 2006, som är ett pågående projekt.

Teaterns berättande händelseplats och scenmodellens möjligheter liksom utvalda rekvisita har jag idémässigt och även i skisser arbetat med tidigare men först i dessa, de tre starkt materialbaserade verken *Bleue, ta chambre* (2018), *Repetition, ma terre* (2019), *Transformation, sa vie* (2018) helt låtit komma till uttryck. Materialen bär här själva på berättelser om sin konstanta förvandling - som kan hejdas en tid, genom ytbehandlingar och härdande processer. Trions viktigaste symboler är gjutna i brons (stolen, stegen, sängen) och är ofta förekommande objekt på scenen. Den roll de spelar förmedlar aktivitet, avvaktan, avslut. Verken övriga material är glas, glasmosaik, järnmetall och trä.

Fotografierna i sviten *Autoportrait #1-6* visar figurens jag i bortvändhet med sina olika sammanhang, och i ögonblick från en följare. Kameran var en medskapare, som fyllde händelsen med innehåll, och också med minne. Situationen iscensattes i och med att den konstnärligt aktiverades: man ger sig själv uppgifter – och så går dagen. Genom att låta kameran fotografera mig i enskildhet i vardagliga situationer, analogt och med hjälp av självutlösarens 10 sekunder, tänkte jag mig få syn på någonting om mig jag inte redan visste, och se om det gick att fånga ensamhetens känslor. En ryggtafva har en annan sårbarhet än en persons framsida. Det finns bilder av hur ensamhet kan antas se ut, genom rums karaktärer, i människans anleten.

Gemensamt i solo|n är innehållsligt en inre livsberättelse, försöken att skildra ensamhet, monolog och strategier för aktivitet. Golven och marken spelar en betydande roll i trions rumsliga gestaltning liksom i fotografierna, eftersom det är vad som bär vår egen sköra historia i stegen man tar.

Corinne Ericson, Stockholm i juli 2019